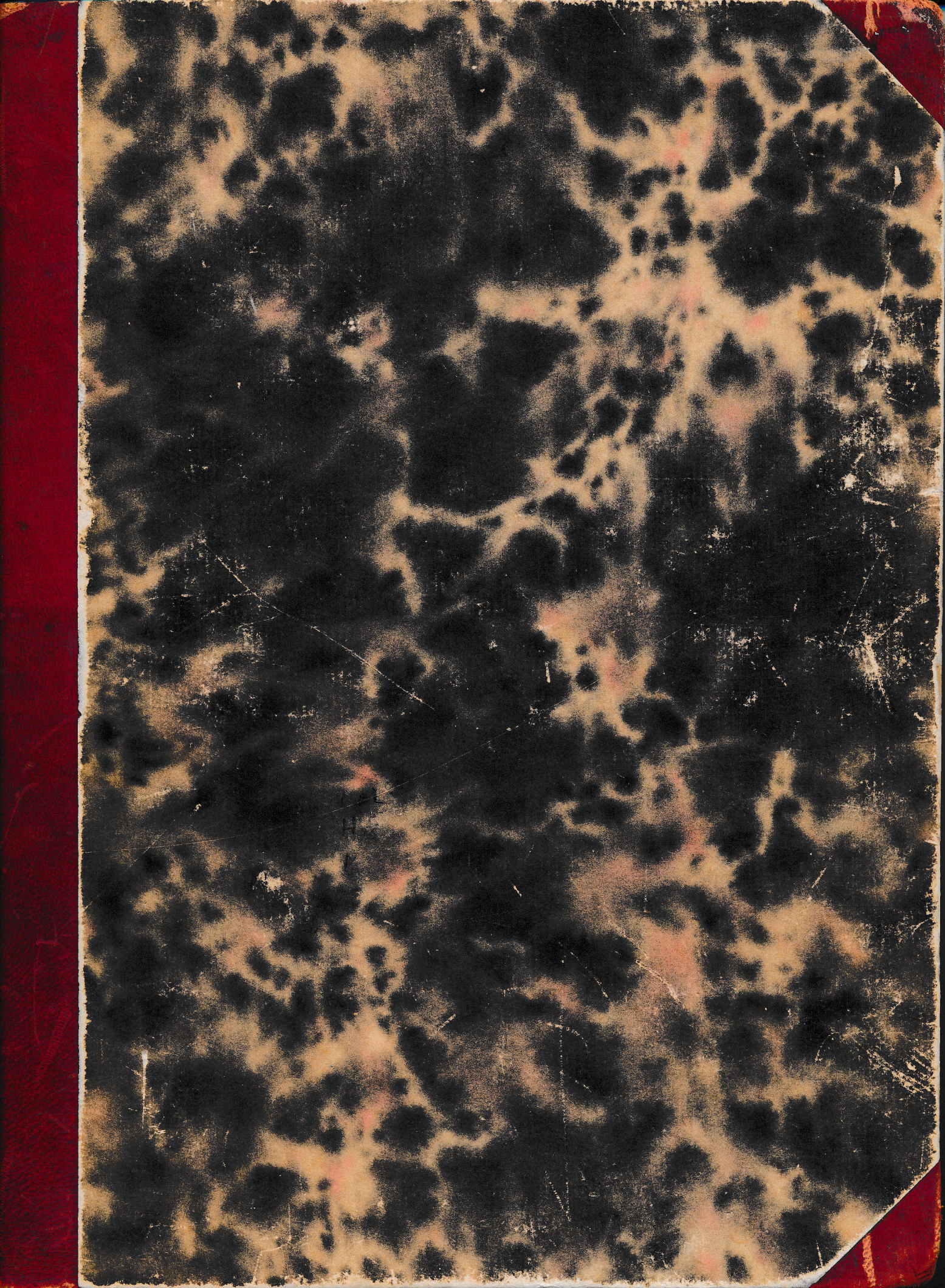

Mormor fortæller

og

Farmor tegner.

for

Selge og Lib.

Jul 1932.

Fra

Selge's og Lib's Barndom.

Nu skal I høre nogle Histo-
rier om to smaa Drengene!

Den største af dem er en stor Dreng,
næsten fem Aar, Den anden, der er to og
et halvt Aar, er det sødeste lille Tokkenok,
der kan hjule af paa to smaa Ben! Det er natur-
ligvis Helge og Lib, jeg mener. Men nu skal I høre,
hvordan de ser ud, og hvordan de er.

Helge har brune Øjne, en Næse ligesom andre Drengene,
men en Mund, der lader Underlæben hænge, naar han er
bedrøvet. Helge græder aldrig højt, men naar Lib har spist
alle de Chokoladecigarer, Mormor har haft med til Drengene,
baade Helges og sine egne, græder Helge stille og saa fortviv-
let, at Lib siger: Ikke græde Helge! Ikke græde Helge! og Mor-
mor skynder sig at sige: Mormor skal købe dig Chokoladecigarer,
og dem gemmer vi for Lib, saa han ikke kan finde dem!

Saa bliver Helge glad igen.

Lib er en sjov lille Fyr, ikke ret stor, med blaa Øjne og lyst
Haar. Hans Far kaldte ham, da han var ~~ganske~~ lille, altsaa gan-
ske lille bitte, for den lille udviskede. Det var rigtig stygt
sagt af hans Far - ikke?

Lib er kolerisk - naa, ved I ikke, hvad kolerisk er! Hvis
store Mennesker bliver vrede, naar de ikke faar deres Vilje,
saa siger man, de er koleriske - smaa Børn kalder man bare ar-
rige! - Altsaa Lib er ikke sød, naar han ikke faar sin Vilje,
men ellers er han gruelig^{meget} sød, og han har det dejligste
Smil, naar han er i godt Humør.

Helge og Lib er meget glade for hinanden. De kan pludselig

omfavne hinanden og trykke hinanden meget kærligt!

Helge og Lib kan ogsaa blive Uvenner, og saa slaar Lib Helge, men Helge holder ham eller vender Ryggen til og lader ham daske sig, han nænner ikke at slaa Lillebror, fordi han er saa lille!

Saadan er Helge og Lib!

Lærken og Blomsterne.

grønne

Ude paa den store Mark var

var der i Tusindvis af Blomster.

Henne ved Grøften, hvor der løb

Vand, stod en dejlig Klynge af

Forglemmigejer--hvor var de søde

med de fine smaa lyseblaa Blom-

ster; de legede med nogle fine

Græsstraa, der stod ved Siden af.

Græsstraaene sagde: Fang os,

hvis I kan! og saa svingede de deres

Hoveder ind over Forglemmigejerne, hvergang den

re, milde Søndenvind pustede paa dem. Forglemmigejerne læner

med deres lyseblaa Øjne lige op i Hovederne paa Græsstraaene

sagde: Vi vil ikke; hvad skulde vi dog med jer; I er saa

rsomme at se paa, naar I saadan nikker og vrikker med Hoveder

Stilke; man skulde tro, I var blevet helt fulde af Morgen-

ggen. Længere henne stod en Margeritte og knejste paa sin

je stærke Stængel. Den raabte over til en dejlig rød Valmue,

r var Færd med at lukke sig op: Skynd dig nu at blive færdig,

a vi kan faa en Passiar fra Morgenstunden!

Valmuen svarede ganske stille: Jeg kan ikke saa godt skynde

g, kære Margueritte, mine Blade er saa fine, at de let kunde tage

ade, hvis jeg ikke er meget forsigtig.

jo

Ja, saa maa jeg se at finde en anden at tale med, sagde

argueritten. Halløj, du der, kom herhen under mine Blade, her

an du godt være i Skjul, jeg skal nok passe godt paa dig, sag-

e Margueritten til en lille Fugl, der pludselig dalede ganske stil-

le ned fra Luften og begyndte at løbe henover Marken.

Nej Tak, sagde Lærken, for det var en Lærke, jeg har min Rede med min dejligste Lærkeunger i henne ved den store Rosenbusk, du ser - den, der breder Grenene helt ned til Jorden. Drej dig lidt om og se, hvor fin lyserød den er over det hele - den er helt fuld af de yndigste, lyserøde Roser - og saa dufter den saa dejligt. Vil du ikke med hen og se mine søde, dejlige Unger? Du skulde bare høre dem pibe og se dem gabe, og saa sultne de altid er. Jeg maa skynde mig hen til dem. Deres Mor er hos dem og passer paa dem, men jeg maatte en Tur op i Luften og fortælle hele Verden, hvor glad jeg er!

Og videre løb Lærken.

Det var en underlig Fyr, sagde Margueritten til sig selv, men kønt synger den nu - man bliver altid saa glad ved at høre den.

Der stod Gaaseurter i Massevis og saa glade ud - der stod Smørblomster, saa mange at man kunde plukke hele Haanden fuld paa en Gang, og saa stod der i en Blok for sig selv nogle langstilkede Kornblomster. De var dejlige blaa og morsomt krusede i Hovederne - og en rød Klinte var der - ja, der var en Masse Blomster, og de snakkede og lo til hinanden, for Solen skinnede, og Søndenvinden legede stille og blidt med de fine Blomsterhoveder.

Henne under den dejlige vilde Rosenbusk kom Lærkefatter hjem. Han snakkede venligt til Lærkemor, spurgte om hun havde hørt, hvor dejligt han havde sunget for hende, kun for hende og de smaa Unger. - Jo, det havde hun rigtignok kunnet høre og havde jo været glad for, men nu maatte han ellers godt hjælpe hende at faa de smaa Unger i Stand. - Husk

paa, det er Søndag i Dag, saa skal de fine Dun paa deres smaa Kroppe ordnes pænt, og saa skal du virkelig ogsaa hjælpe mig at finde en meget stor og lækker Orm til dem hver, saadan en rigtig Søndags-Lækkerbidsken. Nu kan du sørge for Drengene, saa skål jeg sørge for Pigerne.

Javel, sagde Lærkefatter, han var nu ikke saa begejstret for at skulle fodre Børn - han hængte et Øjeblik med Næbbet - han vilde hellere nøjes med at fodre sig selv. Men ud fløj han og Lærkemor, og hjem kom de begge med mange dejlige, lækre Mundfulde til de smaa sultne Lærkeunger.

Og alle Blomsterne nikkede og smilede til dem og sagde: Ja, det er vel nok en rigtig Far og en rigtig Mor, men de har ogsaa nogle dejlige Lærkebørn!

Lille Libs Bold .

Helge, Lib og nogle andre Børn spillede Bold ude i Skoven. Pludselig for Bolden ind imellem en hel Masse Brændenælder. Børnene ledte og ledte, men kunde ikke finde Bolden. Men nu skal I høre, hvad Bolden oplevede!

Bolden for ind i en stor Busk Brændenælder. - Hvad er du for en Fyr? sagde den gamle Brændenældefatter, hvad vil du her? Se til, du triller væk lidt hurtigt, ellers skal baade jeg og Brændenældemutter og alle vore Børn brænde dig! - Aa - aa, skaan mig! bad den lille Bold, den var bleven ganske graa over det hele af Skræk, jeg kunde ikke gøre for det! Det var Børnene, der kastede mig herind - jeg vilde meget gerne ud til dem igen, men jeg er blevet saa forskrækket, at jeg slet ikke kan springe mere! - Springe! sagde Brændenælderne, springe! det er der ingen ordentlige Folk, der gør! Se, vi staar alle pænt paa vore Stilke - du skulde se at faa dig en Stilk! Maaske du faar en, hvis du bliver liggende her i Nærheden! - Saa gav den den stakkels Bold et lille Spark, saa den trillede hen i et Vandhul.

Plask! sagde det. - Aa, sikken en Dukkert, jeg fik mig, sagde Bolden, det var dejligt!

Nu laa den hele Dagen i Vandhullet, og efetrhaanden syntes den ikke, det var rigtig morsomt, den følte sig saa underlig blød og spekulerede paa, hvordan den skulde komme op. Pludselig saa den et stort Dyr drikke af Vandet, og saa stærkt drak det, ~~Vander~~ at Bolden svømmede lige hen til dets Tryne,. - Det var et Pindsvin. - Nu har jeg aldrig kendt Mage! sagde Pindsvinet, er du ogsaa et Slags Pindsvin? Saadan et, som Piggene ikke er vokset ud paa endnu? - Nej, sagde Bolden, jeg er kun en stakkels lille Bold, som Helge og Lib har kastet herind. Jeg er af Gummi, og jeg er ked af at ligge her i Vandet og sive. Bare

dog Børnene snart vil finde mig igen!

Men Helge og Lib og de andre Børn var gaaet hjem - de laa nu og sov i deres Senge og havde fuldstændig glemt den lille Bold. - Pindsvinet snusede lidt til Bolden og sagde: Du er en sær Fyr, men jeg har ondt af dig, saa nu skal jeg drikke Vandet helt op, saa du kan blive tør! - Saa drak Pindsvinet alt Vandet, og Bolden havde det nu tørt og godt og sov saa trygt, som om den havde ligget i Helges Legetøjsskab.

Da Bolden vaagnede om Morgenen, skinnede Solen, og Fuglene sang saa dejligt. Bierne, der var paa Besøg hos Blomsterne rundt omkring, summede, men ingen af dem saa til Bolden. - Bolden kedede sig frygteligt, og da der kom en lille Fugl i Nærheden af den, jamrede den ganske højt: Aa ja! Aa ja! Nu har jeg drevet og sovet længe nok - hvem der nu kunde komme til at springe lidt igen!

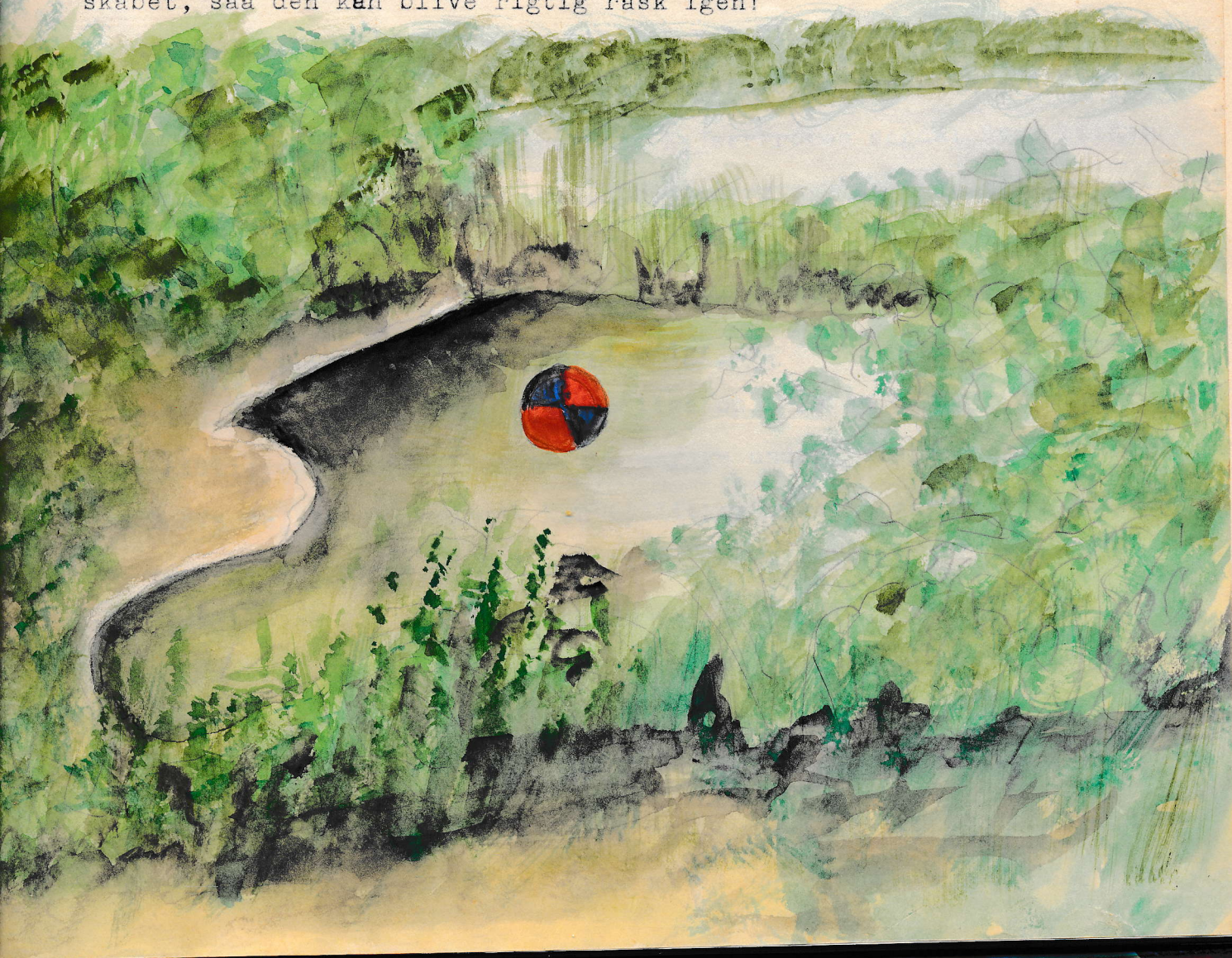
Hvad er det, du snakker om? spurgte Fuglen. - Aa ja! Det er en sørgelig Historie. Jeg var en meget fin og smuk Bold, ja, jeg tror ikke, der fandtes saa dejlig en Bold som mig! Jeg kunde springe, ja ligefrem flyve! - Nej, stop nu lidt! sagde Fuglen, nu praler du. Flyve, det er der ingen, der kan uden vi Fugle. Se nu paa mig! - Og væk fløj Fuglen, og tilbage laa den lille Bold og ærgrede sig over, at den var kommen til at prale, saa Fuglen var fløjet.

Da kom en stor Bille kravlende hen imod Bolden. - Uha! tænkte Bolden, hvor den ser fæl ud! Bare den ikke bider mig! - Bøllen krøb op over Bolden. - Hvad er du af? Du er sjov at kravle paa, saa blød du er. Mon du er værd at bide i? - Aa nej, Hr. Bille! Gør ikke det, saa kan jeg aldrig springe mere. - Springe! raabte Billen forskrækket, lad mig endelig komme ned, ellers springer jeg lige i Luften! og af Sted for Bøllen, og Bolden lo rigtig hjerteligt af den.

Da Eftermiddagen kom, løb Børnene igen ud i Skoven, og Bolden hørte ganske tydeligt lille Lib sige: Hvor tror I, min Bold er blevet

af? Hvor tror I, min Bold er? - og saa raabte han: Kom frit frem, Bold! - Men Bolden laa ganske stille, den manglede lille Libs Haand til at give den Fart. Men pludselig sagde Helge, da Lib var lige ved at græde: Du skal ikke græde, lille Lib, nu skal jeg nok se at finde din Bold! - Helge havde store Støvler paa, saa han trampede ind mellem alle Brændenælderne - og der laa Bolden! - men Helge kunde næsten ikke kende den igen, for den var jo blevet ganske graa af Skræk og Spænding!

Helge tog forsigtigt Bolden op, gik hen til Lib og sagde: Se, den stakkels Bold har været saa bange herude i den store Skov, at de fine Billeder er gaaet af den, og den er ogsaa blevet helt blød. Nu maa vi pakke den godt ind og lægge den i Seng i Legekabet, saa den kan blive rigtig rask igen!

Det var et ganske dejligt Vejr. Himmelen var blaa, og Solen skinnede og varmede aldeles vidunderligt. Lærker ne slog Triller højt oppe i Luften, og Sommerfuglene dansede rundt og rundt i eet væk, saa man blev ganske ør i Hovedet af at se paa dem.

En stor Brumbasse kom flyvende og sagde brum - brum, og Bierne, ^{der} var ude paa Jagt efter Honning, summede ogsaa rundt i det dejlige Solskin.

Ude paa Landet laa der et dejligt stort Hus i en vældig stor Have. Abletræerne blomstrede, for det var Pinse! En dejlig Busk med Pæoner stod og nikkede over til en pragtfuld Kejserkrone - den mente Glædelig Pinse! Hr Kejserkrone! men Kejserkronen sagde: Hvad bilder den Bonderose sig dog ind, at den begynder paa at tale til fornemme Personer!

Henne i Græsplænen, hvor smaa Drengene havde Lov til at ^{hvis} trille rundt, stod en hel Krans af Forglemmigejer, den smukke blaa Blomster der ligner dejlige Øjne. kiggede lige op i Solen og lo! De raabte til Lilliekonvallerne, som stod i Skygge under Abletræerne: Kom dog ud i det dejlige Solskin! - Men Lilliekonvallerne sagde: Nej, Tak - vi er ikke saa tossede - vi er alt for fine til det - vi bliver saa solbrændte af det! og saa puttede de sig langt ind i Skyggen.

Henne i den ene Side af Haven foran Syrenbuskene stod tre dejlige Hjerteblomster. De stod og talte med hinanden. Den første sagde: Det er dejligt at faa saadan en ny lyserød Kjole paa hvert Aar til Pinse! - Ja, sagde den anden, jeg er nu saa glad ved min grønne Underkjole! - Den tredje saa from ud og sagde: Det bedste for os er

nu, at vi bærer Hjertet paa rette Sted!

Ja, saadan talte Blomster og Træer venligt og fornøjeligt til hverandre, og Insekterne fløj fra Blomst til Blomst og kyssede dem ~~allesam-~~men og sagde: Glædelig Pinde!

Oppe paa Verandaen sad Mormor og Morfar og drak Morgenkaffe, og ude i Gaarden trak Jens Frederik den røde Hest ud af Stalden - den skulde spændes for Vognen. Men tænk: da den ~~røde~~ ^{marke} hvor dejligt Solen skinnede, blev den helt løbsk, sprang saadan af Sted, at Jens Frederik maatte lade den løbe. - Den slog Bagbehene ~~1/2~~ højt op i Luften og for omkring som en Stormvind.

Endelig blev den da spændt for Vognen, og saa kom Morfar ud af Døren - han var lige blevet færdig med sin Morgenkaffe - og saa satte han sig op paa Kuskesædet, vinkede til Mormor, der stod i Døren, slog et mægtigt Knald med Pisken og kørte i rasende Fart ud ad Porten. Men nu skal I høre, hvor han skulde hen.

Han kørte lige ~~ud~~ til den store By, hvor Futtoget netop var kørt ind paa Stationen, og ud af Futtoget kom Far og Mor og to smaa Dreng. De skulde allesammen med Morfar hjem.

Nu sprang de rask op i Vognen, og i Trav gik det ud ad den store Landevej, og saa rask kørte de, at der stod en vældig Støvsy efter dem, og de kørte lige hjem til Mormor. De fik nu allesammen noget dejlig Frokost, og saa tog Far den største af de smaa Dreng med ud at spadser, medens den mindste kom hen at sove.

Nu skal vi høre lidt om den største af de smaa Dreng. Det var en yndig lille Fyr, han var kun $2\frac{1}{2}$ Aar gammel ligesom lille Lib - saa lille var han. Han havde brune Øjne ligesom Helge, men han hed Vagn. - Far og Vagn gik ned i den store Eng for at plukke Blomster. Saa snart de kom ned i Engen, begyndte alle Blomsterne at nikke med Hovederne til den lille Dreng og række Halsen i Vejret for rigtig at se ham - ja, alle de Blomster, der havde Klokker, sagde: ring - rang, ring - rang! Og naar Vinden Pustede

lidt til dem, saa var det tydeligt at høre, at de allesammen sagde: Glædelig Pinse, lille Vagn! Glædelig Pinse, lille Vagn! Vær saa god at plukke dig en stor Buket!

Lille Vagn sprang omkring mellem alle de fine Blomster. Mange af dem klappede han paa de smaa Hoveder, og en stor Buket plukkede han - saa stor, so hans smaa Hænder kunde bære den. - Saa opdagede han en dejlig gul Smørblomst, der stod paa Grøftekanten, og den skin- nede som selve Solen - den vilde han ogsaa plukke, men - aaha! plask! der laa han med baade Blomster og det fine Pinsetøj i Van- det, og I kan tro, han skreg i vilden Sky! - Far kom springende og tog ham op, men lille Vagn græd. Far vilde have ham til at gaa med hjem, men Vagn gik baglæns foran Far og sagde: Vagn kan ikke! Far kan bære dig! - Saa maatte Far pænt bære lille Vagn i strakte Arme hele Vejen hjem, og Mor maatte hen at varme en hel Ballie Vand, som først Vagn blev puttet ned i - og dernæst alt hans vaade og snavsede Tøj. -

Og lille Vagn blev saa træt af den Omgang, at han maatte hen og have en meget lang Middagssøvn!

Lille Vagn er nu en stor Mand - han er Helges og lille Libs Morbroder !

Helge og lille Lib paa Skovtur.

Det var ved at blive Sommer, og det var Pinse. Far og Mor var meget tidligt oppe, for allesammen skulde de i Skoven, Far, Mor, Helge, lille Lib, og saa var Moster Inger kommen paa Besøg, og hun fik jo da ogsaa Lov at komme med.

Mor pakkede en dejlig Madkurv med mange gode Ting i, som smaa Drenge holder af.

Hvad er det nu, Helge, du bedst kan lide?

Det var der allesammen, og saa var der et dejligt stort Æble til dem hver og en Appelsin og en Banan og meget mere. -

Allesammen blev de færdige i rette Tid og begyndte at gaa til Bane-
gaarden. Men nu skal I høre, hvordan det gik det lille Fæ til Lib.

Saasnart Lib kom ned paa Gaden, saa han en lille Hund, og straks for han efter den og raabte: Lille Vov osse med! Lille Vov osse med! og i Farten saa han sig ikke for, men faldt over Kantstenen og slog et stort veldigt Hul - paa sin ene Strømpe. Som han brølede - alt hvad han kunde! - og det kan nok være, at Mor fik travlt med at komme hjem med ham og give ham andre Strømper paa. - Far, Helge og Moster Inger gik ud paa den store Bro, som de skulde over, og der stod de og saa paa, hvordan Skibene kom sejlene, det ene efter det andet, og en Damper tudede pludselig saa højt, at Helge af bare Forskrækkelse gav et højt Hop op i Luften.

Saa endelig kom de af Sted med det store Futtog, og der var saa mange Mennesker med, at Helge, der var saadan en stor Dreng, maatte staa op, mens Lib sad paa Mors Skød. Da de kom ud til Skoven, den allerstørste, der findes, i alt Fald i Jylland, var den saa grøn, saa grøn, og og Fuglene sang og fløjtede, saa det var en Lyst, og Moster Inger tog de

smaa Drengene i Hænderne og løb af Sted med dem, lige saa stærkt som de smaa Ben kunde strække ud. - De kom forbi et meget stort Træ, hvor Grenene ikke sad saa højt oppe, og Far tog Helge og løftede ham op paa den nederste Gren, og der sad Helge saa lidt, mens Far holdt paa ham. - Da de gik videre, sagde Helge: Naar jeg kommer hjem, skal jeg fortælle Willy, at jeg var oppe i det højeste Træ i Skoven, ja helt oppe i toppen paa det.

Saa kom der en Mikkelt Ræv spadserende - den var slet ikke bange, men stod og kiggede paa dem allesammen, men saa tog Far sin Stok og holdt den op som en Bøsse puv! Det brød den sig slet ikke om, men saa tog Helge en Kæp og lille Lib en Pind og sigtede paa den, og de skreg: puv - puv - puv! og saa kan det nok være, at Mikkelt fik Ben at gaa paa - den for af Sted og glemte helt at se sig tilbage, saa bange blev den for de smaa Drengene.

Da de kom ned til Søen, spiste de al deres dejlige Mad, og hvor var Helge og Lib sultne, og hvor smagte de dejlige Sager dog godt! Hvad var det nu for noget, alt det de havde med? Der var Æbler, Appelsiner, Chokolade o.s.v. - Men da Mor skulde til at pakke sammen, var der saa meget tomt Papir, og det kunde de da ikke lade ligge og flyde ~~runde~~ midt i den fine lysegrønne Skov, mellem alle de smukke Blomster, som der var saa mange af, at man var nødt til at bræde paa nogle af dem, ellers kunde manslet ikke komme frem. - Men Far samlede alt papiret sammen, og saa satte hanen Tændstik til, og saa blev det til et vældigt Baal, og Helge og Lib løb og samlede smaa Pinde, som de fik Lov til at kaste ind i Baalet, og hver Gang blussede det meget stærkt op - aah, det var meget morsomt.

Men nu vilde Far hen at hvile sig, og Mor og Moster Inger vilde virkelig have Masser af Blomster, og saa maatte Baalet jo slukkes, at der ikke skulde gaa Ild i hele den store grønne Skov, for saa kunde de jo ikke komme i Skoven en anden Dag. De løb saa ned til Søen, og der fandt de nogle gamle Blikdaaser. Dem fyldte de med Vand, og

saa gik de op og hældte Vandet paa Baalet, saa det blev helt slukket. Men stakkels lille Lib kom igen galt af Sted, for der var et stort Hul i hans Blikdaase, saa alt Vandet løb ned ad Ham, det lille Skind, saa han blev vaad helt ind paa sin lille tykke Mave. Saa maatte Mor trække Tøjet af ham og lægge det til Tørre, medens Lib fik et Tæppe om sig og skulde sidde hos Far, lige til hans Tøj blev tørt. Helge og Mor Og Moster Inger plukkede Blomster, gule, hvide og blaa, og de var yndige at se paa - saa satte de sig i Græsset og bandt Blomsterne i fine Buketter, og Mor sang en lille Sang for Helge, som han holdt saa meget af, for Morfar havde selv skrevet den til Mor, da Mor var lille - og nu skal I høre, hvordan den lød:

Da Mor havde sunget, rejste de sig alle tre for at gaa hen ~~over~~ og vække Far og Lib. De listede ganske sagte, for de vilde helt hen til dem, inden de vækkede dem. Men pludselig hørte de en synge: ide, ide ranke! og saa de lille Lib sidde og hoppe paa Fars stakkels Mave. Jeg tror ikke, Fars Middagssøvn har været ret god.

Nu maatte de skynde sig af Sted for at naa Toget, men Helge havde lige opdaget en Fuglerede i en Busk, og den kunde de da ikke gaa fra, før de havde kigget ned i den. Der var fem smaa bitte bitte Unger. De havde slet ingen Fjer paa, men nogle store Øjne og nogle store Næb, og de peb ynkeligt efter deres Moder, den store Fugl. Helge og Lib vilde have dem med hjem, men det vilde være Synd for de søde smaa Unger - det vilde de slet ikke kunne taale.

Saa tog de med det dampende Futtog hjem igen, og det havde været en dejlig Dag, og nu skulde ^{de} skynde sig i Seng. - Lille Lib er nu altid glad for at komme i Seng om Aftenen. Der er kun een Ting, han bliver vred over: naar hans Mor vil vaske ham, saa hyler han i vilden Sky. Helge derimod er meget ked af det, naar han ska l i Seng, og den Aften græd han

højt, hvad store Drengene ellers ikke plejer at gøre.

Lille Lib laa og var lige ved at sove, da han hørte Helges Skrig, idet Mor trak Blusen af ham. Lib for op og raabte: Ikke vasse Helge - ikke vasse Helge - bare tørre ham lidt ! Helge kom da endelig i Seng. - Saa foldede de smaa Drengene deres Hænder og sagde: Fader vor, du som er i Himmelen! Pas paa os allesammen. Amen - Godnat!

Solen og Nordenvinden.

Solen og Nordenvinden var Uvenner,

ja, lynende Uvenner!

Nordenvinden skændte og
smældte og pustede saa
stærkt, at Støv og Snavs
røg om Ørerne paa Folk.

Solen sad i sin Guldstol, der straa-
lede til alle Sider, og smilede sit allervarme-
ste Smil, og det var det, der gjorde Nordenvinden
saa rasende.

Men nu skal I høre, hvad der var i Vejen!

Nordenvinden var gaaet hen og havde lagt sig til at hvile,
og saa medens den sov, havde Solen ladet Sommeren komme. Solen
havde smilet saa stærkt til alle de smaa Blomster, der laa nede
i Jorden og sov, at den havde vækket dem helt lysvaagne, og nu
kiggede de med deres gule, hvide, blaa og røde Øjne lige ind i
Solens Ansigt og syntes alle sammen, det var saa dejligt, saa
dejligt! Alle de smaa Fugle sang omkap: de sagde kvitivit -
kvitivit! Det er Sommer, det er Sommer! - Og Bierne summede og
fløj omkring, ja - en var lige ved at sættesig paa Helges Næse,
men han løb sin Vej og raabte: La' vær' - la' vær'! La' vær'
med at stikke mig! - Det forstod Bienen godt, og hvis den havde
kunnet tale, vilde den have sagt: Lille Helge - det kunde aldrig
falde mig ind at stikke dig! Jeg vilde bare lege med dig!

Der var ogsaa en lille Vovse, den var kun en lille Hvalp,
den havde faaet Øje paa sin lille Stump Hale, og bare fordi

Solen skinnede saa dejligt, for den ~~væd~~ rundt efter Halen og sagde hele Tiden: Vov! Vov! Vov, vovvov! - Ja, den sødeste lille Missekat laa i Solen og strakte alle fire Ben fra sig og rullede sig rundt en Gang imellem.

Helge og lille Lib kom løbende med hinanden i Haanden, lige saa rask de kunde. De vilde ud paa Marken, hvor alle de mange Blomster var - de vilde plukke en stor Buket til Mor.

Men tænk - saa vaagnede Nordenvinden, og den blev saa vred, saa vred paa Solen, fordi den havde narret den og lavet Sommer, medens den sov! - Nu tog Nordenvinden fat, og den blæste den ene Sky efter den anden hen foran Solens Ansigt, saa Solen ikke kunde smile saa varmt ned til Blomsterne, til alle de smaa Fugle, til Vovsev og Missekatten og til de smaa Drengene.

Lib sagde til Helge: Hvor er Solen Henne? Den var her jo før! og saa trampede han lidt med sin ene Fod og Sagde: Solen skal komme igen - det bliver saa koldt! - De to smaa vidste jo ikke noget om den fæle Nordenvind, der var bleven vred.

Men nu skammede Solen Nordenvinden ud og sagde til den, at den maatte jo huske paa, at alle smaa Drengene og Piger, alle Blomster og alle Fugle, alle Vovser og alle Misser længtes meget efter Sommer, og - kig nu engang ned paa Jorden og se, hvor ked af det de er allesammen. Se, lille Lib græder, fordi du har blæst Sand i Øjnene paa ham - det er vel nok Synd! Helge staar helt bedrøvet, fordi du har blæst hans Ballon imod Pigtraaden, saa den gik i Stykker med et højt Skrald! Og se Vovsen, den lusker hjem, nej, nu fik den Øje paa Missen, og nu er de lige ved at komme op at slaas, det er ogsaa din Skyld, din stygge, kolde Nordenvind! Skam dig og gaa om i Syd!

Saa skammede Nordenvinden sig og gik helt om i Syd, og saa blæste den ganske sagte alle Skyerne bort fra Solens milde Ansigt,

der straaledede omkap med Guldstolen, som den sad i. Solen tog en mægtig stor Guldtrumpet og blæste i, og saa for alle de dejlige varme Straaler ned paa Jorden og varmede alle dem op, der var kommen til at fryse og var bedrøvede over den kolde Nordenvind. Helge og Lib fik i øgen travlt med at plukke Blomster, Vovsen for gøende af Sted efter Missen for at lege med den, og alle Blomsterne saa saa glade ud og duftede saa sødt, og Fuglene sang og fløjtede, saa det var en Fryd at høre.

Fest

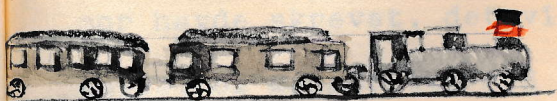
og længtes saa efter Helge og lille Lib.

Der en Dag syntes kommoden, at nu gik det meget bedre.

Der saa skrev hun til Helge, og saa da var gæster, hvad hun skrev - ja, hun skrev: Nu er jeg nu bliver nok og kommer hjem, og Helge skrev til dig den lille Cykel og havde nok af en til kommoden. Nu skal kommoden der sig, bliver hun først forsvundet, derefter tager hun sig ved Haanden og trækker dig ned ind i Sengen, og der skal følge Kaffe og Kager - Du ved nok, at kommoden Kaffe er den bedste paa Jorden, ikke er der noget andet. Nu skal hun give dig en stor Dreng paa mellemste Højde, og skal du begynde have et lille i den ene Haand og en lille Chokoladekugle i den anden Haand! -

Der en Dag kommer der en rigtigt Saa, lille Helge, nu er kommoden hjem. Vil du med her ned i det store Pattug, saa kører vi ned og her, hvordan har det det? - Nej, siger lille Helge, kommoden har selv skrevet, at jeg skal cykle ned til hende.

Der saa skrev, at nu var det Winter, og saa var der alle for langt til den lille Cykel, men nu skulle Helge køre rundt i Børnevejskøret paa Cyklen og lege, at hun kørte ned til kommoden - og saa kunde hun og Tor køre ned til kommoden med Cyklen i Sengen!

Helges Mormor var syg og laa inde

paa det store Hospital, og der laa Mormor

og længtes saadan efter Helge og lille Lib.

Saa en Dag syntes Mormor, at nu gik det meget bedre,

og saa skrev hun til Helge, og kan du saa gætte, hvad hun skrev! - Jo, hun skrev: Naar jeg nu bliver rask og kommer hjem, kan du saa sætte dig paa din Cykle og køre ned og se til Mormor. Og naar Mormor ser dig, bliver hun først forbavset, dernæst tager hun dig ved Haanden og trækker dig med ind i Spisestuen, og der faar Helge Kaffe og Kager - du ved nok, at Mormors Kaffe er den bedste paa Jorden, ikke saadan noget Stads, som din Mor giver dig, hun tror nemlig, at du endnu er en lille bitte Fyr og ikke en stor Dreng paa næsten fem Aar - og saa skal du bagefter have et Æble i den ene Haand og en Pakke Chokoladecigarer i den anden Haand! -

Saa en Dag kommer Mor og siger: Saa, lille Helge, nu er Mormor kommen hjem. Vil du med Mor hen i det store Futtog, saa kører vi ned og ser, hvordan hun har det! - Nej, siger lille Helge, Mormor har selv skrevet, at jeg skal cykle ned til hende.

Men Mor sagde, at nu var det Vinter, og saa var der alt for langt til den lille Cykle, men nu kunde Helge køre rundt i Børneværelset paa Cyklen og lege, at han kørte ned til Mormor - og saa kunde han og Mor køre ned til Mormor med Toget i Morgen!

- Næste Morgen tog saa Mor og Helge af Sted med det store Tog. Der var et meget stort Lokomotiv for, for det var Ekspressen, de tog med, og Morfar var ved Banegaarden og hentede dem. Og alting gik, som Mormor havde skrevet, det vilde gaa. Mormor blev saa forbavset over at se Helge, og Mormor kom med et Æble til den ene Haand og et Stykke Chokolade til den anden Haand. Helge sagde Tak, men saa op paa Mormor med et forbavset og lidt "ked-af-det" Blik i sine store brune Øjne. — Helge har nemlig store brune Øjne ligesom sin Mor - men saa huskede Mormor jo pludselig, hvad det var, der var i Vejen, og maatte fortælle Helge, at han slet ikke skulde være ked af det: der var ikke ret længe til Jul, og saa skulde Helge nok faa rigtige Chokoladecigarer, men lige nu havde Cigarhandleren fuldstændig udsolgt Chokoladecigarerne, og det var jo kedeligt, men ikke noget at gøre ved.

Om Aftenen rejste ~~saa~~ Helge og Mor saa hjem igen med Toget, men da var der to store vældige Lokomotiver for, der sagde tøv-tøv, da de satte sig i Gang. Men nu skal du høre, hvordan det gik Mormor med at skaffe Chokoladecigarerne til Helge til Juleaften.

Mormor havde strikket et Par dejlig varme Vanter til Helge, og nu vilde hun saa gaa til Cigarhandleren og købe Cigarerne. Men tænk: Cigarhandleren havde ingen - en gammel, gammel Nissefar havde været inde hos ham og købt alle Chokoladecigarerne! Men Mormor gik hjem til Morfar og sagde: Er det ikke forfærdeligt. Den gamle Nissefar har været henne og faaet alle de Chokoladecigarer, som lille Helge skulde have!

Nu har jeg aldrig kendt Mage, raabte Morfar, for ud i Gangen, trak sin Frakke paa, snappede sin Stok og sprang hen i Byen. Og der kiggede han til alle Sider, om han dog ikke skulde kunne finde den gamle Nissefar. Og pludselig saa han Spidsen af en rød Hue stikke ud mellem Grenene paa det store vældige Juletræ, der stod paa Torvet, og Morfar stak sin Stok med Haandtaget ind i Juletræet og satte den om

Halsen paa den gamle Nissefar og trak ham under meget Skrig og Skraal ud fra Træet. Og nu maatte Nissefar kønt løse op for sin store Lomme - han havde bundet den til med et stort tykt Stykke Sejlgarn - og saa rode rundt mellem alle de mange aSager, han havde i den, og det kan du tro var mange, saadan ved Juletid. Endelig fandt han da Helges Cigarer - dem fik Morfar, og saa slap gamle Nissefar fri, og Morfar skyndte sig hjem til Mormor, der blev meget glad over at kunne lægge Chokoladecigarerne inden i Vanterne og sende lille Helge dem til Juleaften.

Helge! Helge! Skynd dig lidt at komme! - Ja, Mormor, Hvad skal jeg? - Læg dine smaa Albuer i Mormors Hænder og giv et lille Hop! Saa, det var godt, sidder du nu godt paa Mormors Skød? Og nu skal jeg fortælle dig et dejligt Eventyr!

Højt, højt oppe i Luften var alting graa. Skyerne lignede store graa Dyner, og Solen kunde slet ikke skinne igennem dem, saa tykke var de. Oppe bag ved dem sad Snefatter. Han havde et langt hvidt Skæg af Sne. Hvis man gramsede ham i Skægget, saa fløj Snefnuggene om Ørerne paa en. Han havde Isvanter og Isstøvler paa; hvis han blev vred, trampede han med Fødderne og klappe i Hænderne, saa Issplinterne røg omkring ham og faldt ned paa Jorden som Hagl. - Nu sad han bag de graa Dyner - de var fulde af Sne - og han klippede med en stor Issaks et mægtigt Hul i en Snedyne, og Sneen dryssede ned paa Jorden, men han vilde have det til at drysse endnu stærkere, for han havde set to smaa Drengeløb omkring nede paa Jorden - de løb og fangede Snefnuggene.

Og Snefatter tænkte: Jeg vil dog se, om jeg ikke kan jage de to Smaafyre ind i Stuen. - Saa kaldte han med et mægtigt Brøl, der fik alle Dynerne til at ryste, paa sin bedste Ven: Kom her, du store stærke Nordenvind, kan du ikke jage de to smaa Fyre ind, de løber og leger med mine Snefnug - jeg tror, de gør Nar ad mig.

- Og Nordenvinden sine tykke Kinder op og blæste paa Snedynerne, som Snefatter fik travlt med at klippe Hul paa, og saa fløj Sneen af Sted ned mod Jorden.

Og de smaa Drengeløb kom til at ligne smaa Snemænd. Først syntes

de, det var morsomt, men saa sagde den mindste af Drengene, som hed Lillebror, ja han var nu saa lille, at han kaldte sig selv for Lib, og saa gjorde alle andre det ogsaa - saa sagde altsaa lille Lib: Uf, den væmmelige Sne! Jeg vil ikke ha' den væmmelige Sne! - Men Snefatter og Nordenvinden lo og sagde: Vi skal ordentlig øse Sne paa ham! - Hvem er det, der ler og raaber saadan? sagde en Stemme bag ved Snefatter og Nordenvinden. Det var en venlig, men bestemt Stemme, og den blev ved: Hvad raaber og hyler og larmer I saadan for? Tag din store Isstok, Snefatter, og lav mig et Hul i en af dine Snedynner, saa jeg kan se ned paa Jorden, hvad det er, I laver dernede - I er vist ikke rigtig rare!

Og det var Solen, der saadan skændte paa Snefatter og Nordenvinden, og nu kiggede den med sit venlige milde Øje igennem det Hul. Snefatter havde lavet igennem Snedynnen med sin Stok, ned paa de smaa Drengene, der var lige ved at græde. - Nu skal jeg lære jer, sagde Solen til Snefatter og Nordenvinden, vil I pille væk med det samme og lade de to søde Smaadrenge lege i Fred! -

Og Snefatter tog sine Dynner paa Nakken, og Nordenvinden gik skamfuld hjem og lagde sig. Men Solen skinnede varmt og dejligt ned paa Jorden og paa de to smaa Drengene, Helge og Lib, og de gav sig til at kaste med Snebolde og legede i Solen hele Dagen.

Lille Lib! Lille Lib!

Se nu til, du kan vaagne!

Kig nu op med Gluggerne - Kan

du se, Solen skinner - op med dig!

Orla venter nede i Gaarden. Hør - kan du

høre, han kalder! - Og af Sted kom Begge de

smaa Dreng, ned i Gaarden til Orla. Orla er et Aar

ældre end Helge. Orla er en vældig Karl. Orla kan ram-

me et Søm lige paa Hovedet uden at slaa sine Fingre. Orla

tør ogsaa sige "for Søren", selv om hans Mor hører det, og no-

get meget værre, naar hun ikke hører det! Orla kan og tør alt

det, Helge og lille Lib hverken kan eller tør.

Da de smaa Dreng kommer ned i Gaarden, siger Orla: Vi vil ud paa Gaden og lege. Vi er da ikke Pattedbørn, der skal blive i Gaarden! - Helge ser til Lib og siger: Nu kan du lege saa dejligt her i Gaarden, lille Lib, mens jeg gaar med Orla ned til Fjorden. - Men Lib stikker i at hyle: Lib med til Fjorden! Lib med til Fjorden! §

Helge kigger op til Vinduerne, om Mor skulde have hørt, hvad de har for, men da han ingen ser, siger han flot, idet han gør Forsøg paa at spytte: Lad os bare gaa!

Saa traver alle tre Dreng hen ad Gaden og ned til Fjorden. De samlede Sten op og vilde se, hvem af dem der kunde kaste dem længst ud. - Her er en vældig en, sagde Helge og tog en stor Sten op, den var saa stor, at han næsten ikke kun-

de løfte den, og da han vilde kaste den, faldt den ned paa hans ene Fod. Aa, hvor det gjorde ondt! Taarerne stod lille Helge i hans brune Øjne, men han tænkte: Det er nok fordi jeg godt ved, at jeg ikke maa gaa herved. - Saa haltede han lidt, men pludselig saa han, at lille Lib var ved at falde i Vandet. Han glemte helt sin daarlige Fod, for hen og fik fat i Lille Libs Haand og sagde forskrækket: Vi skal hjem til Mor! Skynd dig lidt! - og trak af Sted med ham. Men Orla sagde: Nej, jeg gaar ^{soreme} ~~sandelig~~ ikke hjem. Jeg er ^{da} ikke bange for at blive her - og se her, I to! Sikken en Sten jeg kan kaste! og saa kastede han Stenen, men ak og ve! Han kastede saa stærkt, at han selv gik med - og paa Hovedet i Vandet. - Som han skreg, og Helge og Lib løb alt, hvad de kunde - hjem til Mor - og græd og græd og sagde: Orla er faldet i Fjorden! Uh - Orla faldt i Vandet - Orla skal komme op af Vandet igen!

Mor styrtede forfærdet ned til Fjorden - og der kom den dygtige, men uartige Orda - han maatte nemlig heller ikke gaa til Fjorden. Han var blevet trukket op af Vandet af en Mand, der var kommen forbi, og det var rigtignok godt, for ellers vilde han være druknet, og det vilde da alligevel have været Synd for ham.

Men hvor var Orla vaad. Vandet drev af hans Bluse, hans Bukser, hans Haar, ja af Øjne og Ører, og tænk: hans Sko var helt fulde af Vand, og det sagde sjap - sjap, hver Gang han gik!

Og Orla, der ellers var saa stærk og stor, han græd - og frøs - og benede af Sted hjem, hvor alt Tøjet blev trukket af ham, og han blev tørret med et varmt Haandklæde og puttet i en varm Seng, for at han ikke skulde blive syg.

Men Mor gik hjem til sine smaa Drenge og sagde: Hvor er I slemme begge to! I ved jo godt, at I slet ikke maa gaa ned til

Fjorden! Det er vist bedst, I faar nogle Smæk, saa slemme I er!
 Men saa kom Mormor i det samme ind ad Døren, og det var rigtig-
 nok godt for Helge og Lib, for Mormor sagde til Mor: Lad de smaa
 Pus slippe for Smæk denne Gang! De vil vist aldrig gøre det mere!
 Vil I vel, Helge og Lib? - Nej, jeg vil aldrig gøre det mere,
 sagde Helge med Taarer i Øjnene. - Aldrig gøre mere! kvidrede
 lille Lib, der ikke havde forstaaet et Ord af det hele.

Jeg har tænkt, lille Helge, at jeg, da det nu er din Fødselsdag, og du nu er hele fem Aar, vil fortælle dig noget, som du vist helt har glemt. Kan du huske, da du sidste Aar var i Fjellerup? Nej! ikke ret meget vist. - Du og lille Lib blev hentet ved Stationen af hele Familien, af Morfar og Mormor, af Moster, Morbrødrene og Tante, der allesammen var i Fjellerup i Ferien, og din Mor kom rejsende med dig og Lib for at være med i det hele. Da Toget holdt, og hele Familien saa de to smaa Drenge, raabte de Murra, og Morbroder Helge satte dem i Legevognen og trak af Sted med dem, og det gik i Galop, for Morbror Helge har nogle ordentlig lange Ben, saa han kunde skyde en hurtig Fart med dem. Da de kom hjem til Mormor, havde hun dejlig Kaffe til dem, og bagefter var de begge to unde for at se, hvordan alting saa ud; men de var meget stille og alvorlige, for de var jo fremmede. Helge var om Aftenen en dejlig Tur ved Stranden med Morbror Helge, og da de gik hjem, kunde han se Maanen mellem Træerne; saa sagde han til Morbror Helge: "Hvorfor flytter Maanen sig, Morbror Helge; du kan selv se, hvordan den løber forbi alle Trætoppene". - Og da saa Morbror Helge havde forklaret ham, at det slet ikke var Maanen, der flyttede sig, men at det kun saa saadan ud, fordi de gik saa rask, saa fortalte Helge ham, at oppe i Nr. Sundby der var Maanen meget større end i Fjellerup. Og mens de saadan gik og snakkede og snakkede, var de pludselig kommet hjem, og Helge var saa træt saa træt, at Mor maatte hjælpe ham i Seng. Han skulde op ad en Trappe, der gik lige i Luften som en Stige og over et Loft, og paa Loftet

laa en lille Vov, og lille Lib hylede i vilden Sky, fordi han vilde have den lille Vov med i Seng, men Mor sagde Nej! Mor kunde jo godt have givet lille Lib Lov at tage Vovsen med sig, ikke? Næste Dag tog Helge lille Lib ved Haanden, og de gik en dejlig Tur ned ad Vejen og ind i Peder Møllers Gaard. Pludselig sprang en stor Hund frem i Porten, og den gæede saa højt, at de smaa Drengene blev ganske forskrækkede, men saa saa Helge jo straks, at den var bunden, og saa sagde han til Lib: "Pyt med den store Hund; jeg er vel nok ikke bange for den", og saa gik de ind i Gaarden. Herne i en Krog af Gaarden gik der en Puttehenne med de yndigste smaa Kyllinger; den gik de hen og stod og saa paa. De var noget af det fineste og mindste af Kyllinger at være. Men tank, saa blev Kyllingerne saa forskrækkede, for der kom en sort Bille, en rigtig Basse, kravlende henimod dem, og Kyllingerne, der var mange Gange større end Billen, rykkede sammen og gik baglæns. Puttehenen saa endelig, at de var bange, saa sagde den klukkluk, og saa puttede de smaa Kyllinger sig ind under dens Vinger og gemte sig der for den føle Basse. Men nu kom der en Dreng ind i Gaarden med en hel Flok store Køer, og nu blev de smaa Drengene meget bange og sprang over i Døren ind i Køkkenet, hvor Fru Møller stod. Hun sagde god Dag! god Dag! nej, hvor er I dog nogle store og dygtige Drengene, kom indenfor, saa skal I faa Kager og Saffevand. Inde i Stuen var der en Hundehvalp, noget af det sjoveste man kunde se, den sprang op ad Helge, og Helge lo og sprang afsted, Hundehvalpen efter, og saadan blev de ved, og Helge lo af fuld Hals. Lib fik fat i den sødeste, lille, graa Missekat, han var saa glad ved den og trykkede den saa kærligt,

men han trykkede den lidt for haardt, og saa rev den ham paa hans lille Finger, saa græd Lib, og Fru Møller kom med en Klud og bandt om Fingeren, og saa syntes lille Lib, at han var saa fin, saa fin og gik rundt til alle, da han kom hjem, og sagde: "Se-e, se-e"! Inde i Kostalden blev Køerne mal-kede, og det maatte Helge og Lib over og se paa, og saa hentede Fru Møller to Glas, og Malkepigen lod Mælken straaale ned i Glassene, og saa fik de smaa Drenge den dejlig varme Mælk at drikke, og det smagte dem saa dejligt. Nu gik Dren-gene ud paa Marken igennem en anden Port, og der stod et stort Faar med to dejlige Lam. Lib løb og løb og vilde fan-ge Lammene, og til sidst faldt han, saa lang han var; saa hjalp Helge ham op og børstede ham lidt af, og saa gik de hjem til Mor. En Dag, da lille Lib var ked af det, tog Mor-bror Vagn ham op paa Skuldrene, saa han red Højhest, og saa tog han Helge ved Haanden, og saa løb de lige saa stærkt de kunde ned til Købmanden, og saa fik de ligesaa meget Chokola-de, som de kunde spise, og saa var lille Lib glad igen, og fra den Dag vilde han altid med Morbror Vagn, og de havde mange dejlige Rideture. En Dag var Helge og Lib nede ved Vandet, og Helge gik og soppede, for han var en Bangebuks, hanturde ikke blive vaad paa Ryggen, men saa pludselig tog Moster Inger, den slemme Pige, og puttede ham ned, og Helge skreg og spyttede og spruttede, men saa lo han bagefter, og saa turde han selv putte sig. Lille Lib fik kun Strømper og Sko af, og han vilde ud i Våndet hele Tiden, og Mormor maatte pønt gaa med og passe paa, at han ikke satte sig ned, for det vilde han hele Tiden, han vilde vide, hvad der laa under Vandet, og pludselig slap han fra Mormor, og plump, der sad

han paa Bunden og blev drivvaad. Lille Lib blev først lidt forskrækket, men saa lo han og sagde: "Mormor, Lib blev vaa-d! Mormor, Lib vaa-d!". "Uhada, din lille Gris", sagde Mor, da han kom op, for han faldt nemlig i Sandet, saa han blev helt fuld af Sand over det hele. Mor maatte have alt Tøjet af ham, og han gik og tumlede rundt uden Tøj paa; det var rigtignok godt, det var saadan et dejligt varmt Vejr, at han ikke blev Spor forkelet. Moster Inger gik hver Dag ned hos Peder Møllers og fik Lov til at ride deres Heste i Marken. Saa en Dag havde hun Helge med, og saa fik han ogsaa Lov at ride. Han var jo straks lidt bange, men saa mærkede han, at han kunde godt, og saa sad han nok saa flot paa Hesten og sagde: "Hyp, Hyp, din gamle Krik! Hyp med dig, se, du kan komme af Sted. Og af Sted gik det i Skridtgang op i Marken, og Helge var meget stor, og alle Mennesker, han mødte, og alle Hundene, der saa ham, tænkte: "Det er rigtignok godt gjort af den lille Fyr, at han tør sidde oppe paa den store Hest og ride saa stærkt op i Marken. Helge naaede flot Marken, og Peder Møller løftede ham ned af Hesten, og Helge holdt selv i det lange Tøj, medens Tøjrpælen blev slaaet ned i Jorden. - Ja, saadan gik Dagene for Helge og lille Lib. Saa en Dag sagde Mor: "Nu kan Far ikke undvære os mere, saa nu maa vi hjem". Saa holdt den store Rutebil for Døren, og ind i den blev baade Mor og de smaa Drengene puttet med deres store Kuffert og en dejlig Madpakke, og Morbroder Toke kom nede fra Købmanden med en Pakke Chokolade til dem, og Tante Inger og Tante Alma kom med Kirse-bær, og saa blev de trykket og kysset, næsten altfor meget af dem allesammen, og saa rullede Rutebilen af Sted til Byen, hvor de igen maatte med det store, pustende Futtog hjem til Far.

Helge og Lib ligger i deres smaa Senge og skal sove, men Helge kan ikke falde i Søvn. Ham er nemlig gaaet meget tidlig i Seng, for at det snart kan blive hans Fødselsdag - det er det nemlig i Morgen!

Helge ligger og stønner og gnider sin Næse og siger ganske sagte: Ole Lukøje! Kom nu og pust mig lidt i Nakken. Du kan ogsaa godt sprøjte mig med lidt varm Mælk i Øjnene, at det dog snart kan blive min Fødselsdag!

Men Ole Lukøje kommer ikke - han er nemlig henne hos nogle andre smaa Dreng og Piger, som først skal have et Pust i Nakken.

Da Helge har ligget en lang Tid uden at kunne falde i Søvn, kalder han paa Lib: Hov Lib! Sover du? - Ja, siger Lib, Lib sover! - Nej, du gør jo ikke, siger Helge. - Jo, siger Lib, Lib sover. Saa siger Helge: Naar du sover, kan du da ikke faa noget af min Fødselsdagskringle i Morgen! - Lib sover ikke mere, siger lille Lib og sætter sig op i Sengen. - Du er da et lille Fæ, Lib, det er jo først i Morgen, du skal have Fødselsdagskringle! Hvad tror du, jeg faar til min Fødselsdag af Far og Mor - ved du det? - Ja, siger Lib, men jeg siger det ikke! - Aa, sig det bare! Tror du, jeg faar en Flyvemaskine - eller en Bil - eller en rigtig Cykle - eller et stort Futtog - eller hvad tror du? - Ja, siger lille Lib, han er ved at falde i Søvn.

Men nu kommer Ole Lukøje, han lister sig hen bag ved Helge, puster ham sagte i Nakken, sprøjter forsigtig Kærnemælken i Øjnene paa ham, saa han ikke kan faa dem op, spænder en meget stor Paraply over ham, og da han har været en meget sød Dreng hele Dagen, er der en Masse dejlige Billeder paa den. Der er alt, hvad Helge ønsker sig til sin Fødselsdag. Der er en hel Række af Biler, en

Helge's 5-aars Fødselsdags-Drøm.

Flyvemaskine, en rigtig Hest og meget, meget andet, og Helge drømmer saa dejligt, at han slet ikke bryder sig om at vaagne.

Det er højlys dag, da Helge hører Mor sige: Men min søde lille Fødselsdagsdreng! Vil du slet ikke vaagne? Til Lykke med Fødselsdagen! - Lykke med Fødselsdagen! siger Lib, der staar paa Tærne for at kigge op i Sengen til Helge.

Nu kommer Far ind. Han giver Helge Haanden og siger: Til Lykke, min Dreng! Vi hilser paa hinanden som Mænd! - Helge kan godt mærke, at han er bleven større, og op springer han af Sengen og vil prøve, om han nu ikke er stor nok til selv at klæde sig paa. - Du kan jo nok forstaa, Mor, at naar man er fem Aar, saa er man jo snart en Mand, det mener Far ogsaa!

Helge faar sit Matrostøj paa fra Morgenstunden, og nu kommer Posten med en dejlig Fødselsdagsgave fra Farfar og Barmor og en fra Morfar og Mormor, saa der er stor Glæde!

Klokken 2 kommer alle Helges Fremmede - en Masse smaa Piger og Dreng. De har Appelsiner og Chokolade med til Helge, ja, der er en lille Dreng, han har nu kun det Papir, Chokoladen har været i! Han har spist Chokoladen paa Vejen! - Helge siger: Det gør saamænd ikke noget, jeg har nok endda!

Mor har dækket et dejligt Chokoladebord med en vældig stor Kringle, og saa er der en Lagkage, som der er skrevet paa med Sukker:

Helge 5 Aar

Og saa brænder der fem fine Julelys paa Bordet - det betyder ogsaa 5 Aar. Og Helges Mor siger: Nu maa I spise lige saa meget Kage, I kan, og drikke al Chokoladen! - Og det kan nok være, de tager for sig af Retterne!

Hele Eftermiddagen leger de Mor med Børnene, og det var meget morsomt. De spillede Lotteri, og de fik Gevinst allesammen. En fik en Marcipansgris, en anden vandt en Billedbog, en tredje vandt tre fine

~~en tredje vandt tre fine~~ Glaskugler i en Pose; nogle vandt Trompeter og Fløjter, og allesammen fik de noget fint og dejligt noget, men Helge vandt det allerfineste, fordi det var hans Fødselsdag - han vandt, ja gæt en gang - - - han vandt en Mundharmonika!

Da de var færdige med at spille Lotteri, løb de ind i Børneværelset, og saa blæste de i Trompeter og Fløjter, og Helge spillede paa Mundharmonikaen, saa der var saadan et Spektakel, at Mor slet ikke kunde raabe saa højt, at de kunde høre hende!

Saa gik Mor ud i Køkkenet og hentede en stor Kurv, fuld af Bananer, Appelsiner og de dejligste Æbler, og saa kan I tro, at Børnene kunde se hende, da hun kom ind til dem! - Saa Holdt Mor en Banan om paa Ryggen og sagde: Hvilken Haand vil I ha'? - og saa raabte de allesammen: Venstre Haand! - og saa var der ikke noget i den, men saa raabte de alle: Højre Haand! - men saa narrede Mor dem og puttede Bananen over i ^{venstre} ~~højre~~ Haand. - Saa sagde Mor: Kom saa, saa skal I faa! og saa fik de lige saa mange Æbler, Bananer og Appelsiner, de kunde spise.

Da de nu var helt mætte, sagde Mor: Kan I saa sige pænt Farvel og Tak for i Dag! - Saa kom alle de smaa Dreng og Piger og sagde pænt Farvel og Tak for i Dag! og Drengene bukkede, og Pigerne nejede, og allesammen fik de en Appelsin i Haanden, som de maatte tage med hjem.

Saa snart Helge og Lib var kommen i Seng, sagde Helge med en meget sønvig Stemme: Lukøje behøver ikke at komme i Aften. Jeg er saa søvnig!

Lib svarede ikke - han sov allerede!

Fastelavn.

Helge og Lib har været med Mor i Byen, og Mor har købt et dejligt Fastelavnsris til dem hver. Helges er meget stort - det er helt rødt med fine hvide og grønne Sløjfer og Blomster. Lille Lib har faaet et, der er lidt mindre, men det er ogsaa meget fint - det er gult med fine blaa Blomster paa. - Nu gaar begge Drengene og holder Risene højt i Vejret. De skal rigtignok bruges til at piske Far og Mor op med i Fastelavnen! Da de kommer hjem, siger Helge

til Lib: Kom nu med dit Ris, saa skal jeg gemme det for dig! - Men lille Lib vil ikke af med sit Ris. Han gaar rundt paa Gulvet med Riset løftet højt over Hovedet og synger Tingelater!

Saa maa Helge nøjes med at gemme sit eget Ris, men naar Lib er kommen i Seng, vil han gemme hans Ris ogsaa!

Hvor tror du, Mor, jeg skal gemme Risene, spørger Helge.

Du skal gemme dem et godt Sted, saadan at Far og Mor helt kan glemme, at de skal piskes op!

Ja, tænker Helge, jeg maa finde et godt Sted til dem, og saa løber han ud i Køkkenet til Gerda: Hør, Gerda, kan du ikke lægge vore fastelavnsris op paa Skabet, saa kan Mor slet ikke finde dem, og du skal ogsaa glemme, at de ligger der.

Ja, siger Gerda, det skal jeg nok.

Helge kommer nu i Seng, og han sover saa dejligt og drømmer, at han og Lib staar og slaar med Risene paa Fars og Mors Dynner, og at Far og Mor hyler højt af bare Skræk - saa pludselig vaagner han: Jeg maa ind og se, om det snart er Morgen!

Op springer han af Sengen, hurtigt løber han hen og lukker Dø-

ren op ind til Dagligstuen - og tænk: der sidder Far og Mor endnu og har det hyggeligt - de sidder og drikker deres Aftenkaffe. -

Hvad vil du, lille Ven? siger Far. - Helge staar lidt betuttet, saa siger han: Jeg vilde - - jeg vilde - - jeg tror, jeg vil i Seng igen! - Og af Sted løber lille Helge - ind og putter sig under Dy - nen, og snart sover han godt igen.

Hen paa Morgenstunden vaagner han igen, staar forsigtigt op, gaar hen og kigger i Fars og Mors Senge - jo, nu er de da i Seng! Saa hen til lille Lib: Lib! op med dig! hvisker Helge. Lib! op med dig! - Men Lib bliver ved at sove. - Saa bliver Helge lidt vred, trækker Dynen af Lib og siger ganske højt: Hvis du nu ikke kommer op, Lib, saa pisker jeg Far og Mor op alene!

Saa vaagner endelig Lib og siger: Piske op! Hvor er Libs Ris? - Helge, hvor er Libs Ris? - Helge vil nu hente Risene, men saa kan han ikke naa dem. Han trækker en Stol hen og kravler op paa den, men pludselig vælter Stolen med et Brag, og der ligger Helge paa ^{Gulvet} Stolen og er lige ved at græde, selv om han slet ikke har slaaet sig. Lib løber ind til Mor, det lille Fæ han er, og siger: Mor - Helge falde ned - Helge ha' Risene - Helge falde ned!

Saa staar Mor op og gaar ind og giver de smaa Drengene Risene, men hun skynder sig i Seng igen, og da hun er kommen godt ned under Dynen, siger hun: Nu kan I godt piske, for nu sover Mor igen! Naa, hvor Helge og Lib slog løs - alt, hvad de kunde, og de raaber: Vil I gi' Boller! Vil I gi' Bøller! - og Mor raaber aah! aah! - og Far skriger uha! uha! - og Mor raaber Hjælp! hjælp! - og Far siger: Jeg skal lære jer - jeg skal komme efter jer! - Og Drengene jubler i vilden Sky: Vil I gi' Boller! Vil I gi' Boller!

Til sidst da Risene er helt slidt op, og alle de fine Blomster og Sløjfer er slaaet helt i Stykker, saa de hænger i lange Trævler - for saa stærkt har de smaa Drengene banket med dem - maa Far og Mor sige: Aah ja, saa skal I faa Boller!

resterne i ~~Hænderne~~ Hænderne!

Helge og Lib i Besøg hos Farmor og Farfar.

God Dag! God Dag! sagde Farmor, da Helge og Lib kom travende op ad Havegangen. Farmor stod i Døren. Hun havde set dem komme ind ad Laagen. - God Dag! God Dag! God Dag, Børn! sagde Farfar - han kom til og kiggede over Brillerne ned paa de smaa Dreng.

Kom indenfor, lille Børn! sagde Farmor, kommer Mor ikke?

Jo, sagde Helge, Mor kommer lige straks.

Lige graks! sagde Lib, Mora kommer!

Saa kom Helge og Lib ind. - Hvor har du Legesagerne? spurgte Helge Farmor. - Ja ja, ja ja, kom nu indenfor først, sagde Farmor og klappe Helge paa Kinden. - Kom med ud paa Verandaen, sagde Farfar, saa skal I bare se, hvoe mange Legesager Farmor har samlet sammen til jer.

Og der kan nok være, der var Legesager! Der var Klodser, Tinsoldater, alle med Gevær, ja - undtagen een! Den havde mistet baade Gevær og Hovede, men da den ikke havde noget Hovede, havde den jo heller ikke saa meget Brug for Gevær! - Saa var der en Kran med Spande og rigtigt Grus i, og det gjorde ikke noget, selv om de spildte af det, bare de blev paa Verandaen. - Og der var meget mere.

Paa Verandaen var der nu allerbedst, for der skinnede Solen ind til dem, og alle Farmors Blomster nikkede til dem og sagde: Det var rart. I kom herud! I er søde - I er søde!

Som de laa og legede allerbedst, raabte Lib: Nej Helge - bare se Mis! - Og saa laa der en dejlig stor graa Mis udenfor paa Solbænken, og Farmor kom og løftede Lib op, og Lib vilde tage Missen, men Mis var meget klogere end Lib - den vidste godt, at Lib ikke kunde naa den gennem Ruden.

Nu kom Mor, og saa kom Chokoladen paa Bordet. Som den Chokolade dog smagte dejligt. Helge havde lige drukket en hel Kop og faaet den næste,

da - ak og ve! - han kom til at skubbe til Koppen, og der laa al
~~al~~ Chokoladen! Helges Underlæbe kom frem, han var lige ved at tude,
 for Mor ~~havde~~ sagde: Men Helge dog! - Men Farmor skyndte sig at
 sige, at det gjorde ikke noget, og Farmor tørrede op og gav Helge
 en anden Kop Chokolade.

Saa, min Dreng, sagde Farfar til Helge, skal vi to gaa en Tur
 ned paa Fabrikken. - Og Farfar og Helge gik ned paa Fabrikken.
 Hvor var det morsomt for Helge. Han saa, hvor Ilden brændte paa al-
 le de mange Esser, han saa, hvor Snedkeren høvlede, hvor Malerne
 malede - og meget mere.

Da Farfar og Helge ~~kør hjem til~~ var gaaet, sagde Farmor til Mor:
 Det er dog et forfærdeligt Rod, han har lavet, den Helge - nu var
 jeg nær faldet over alle de Klodser - jeg tror, jeg gemmer noget af
 det. Helge vil saamænd ikke kunne huske, hvor meget her var.

Lib sad fredeligt og legede med et Futtog, medens Mor og Farmor
 samlede en Del af Legetøjet sammen og gemte det.

Da Helge og Farfar kom hjem, spilede Helge Øjnene højt op og
 sagde bebrejdende til Farmor: Hvor er alle Legesagerne? - Saa maat-
 te Farmor pænt frem med alt det, hun havde gemt, og da Helge havde
 faaet det, sagde han: Ja, det er godt, men hvor er den Tinsoldat,
 der ingen Hovede havde - den maa jeg ogsaa ha'! - Men nu kom Farfar
 og sagde, at den skulde han nok finde, og saa lagde han sig paa
 Knæ og kiggede under Sofaen. Men lige saa snart Lib saa Farfar paa
 Knæ, for han hen til ham og sagde: Lib ride paa Farfar! og saa end-
 te det hele med, at de alle tre laa og trillede rundt paa Gulvet og
 legede Hyp-Hest, Vov-Hund og meget andet morsomt.

Da Mor var gaaet med de to smaa Fyre, satte Farmor sig hen i en
 god Stol, holdt haanden op for Øjnene og Panden og sad ganske stil-
 le og hvilede sig - hun var meget træt. - Farfar satte sig ogsaa i
 en god Stol - han var noget mør af at ligge og trille rundt paa

Gulvet, men ikke saa træt som Farmor. - Han sagde med stor $\emptyset$ Stolthed: Der er nu ikke Mage til Drengene! Hvor er Helge klog og fornuftig og artig, og hvor er den lille charmerende, men det er, som jeg siger til hans Mormor: Han ligner mig!

